

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: L. H.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2025, č. j. OAM-959/BA-BA01-BA03-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 16. 12. 2025.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že nejsou splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný se nezabýval zjištěnými skutečnostmi v kontextu. Žalobce uvedl, že je se správními orgány připraven plně spolupracovat; prokázal to i v rámci dřívějších řízení. Žádost o mezinárodní ochranu nebyla podle žalobce podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nýbrž proto, že žalobce žádal o pobytový status „lepší“ a zároveň se chybně domníval, že se na území nachází oprávněně.
3. Žalobce uváděl, že měl ve lhůtě k vycestování vycestovat do data 17. 07. 2025, avšak o této povinnosti se dozvěděl až ve chvíli, kdy byl kontrolován policií v souvislosti s vydáním napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění, č.j. KRPB-46905-22/ČJ-2023-060028-SVZ, na základě něhož měl vycestovat, bylo vydáno 02. 03. 2023. Dne 06. 03. 2023 bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, od tohoto dne, až do 17. 06. 2025 byl případ na různých úrovních správního a soudního aparátu posuzován, aby byla ve finále věc zamítnuta ne z důvodu meritorních, ale z důvodu procesní překážky, kterou ve věci žalobce způsobila chyba na straně právního zástupce. O tom, že k datu 17. 06. 2025 znovu nabývá účinnosti povinnost vycestování uvedená v přes dva roky starém rozhodnutí o správním vyhoštění, neměl žalobce ponětí. Dále žalobce na konci června požádal o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žádost je vedena pod č.j. OAM-09854/PP-2025, o jeho žádosti nebylo do dnešního dne rozhodnuto (jak je možné ověřit i na stránkách ipc.gov.cz). Žalobce požádal o přechodný pobyt vzhledem k tomu, že uzavřel manželství s paní S. M., st. přísl. Česká republika. Žalovaný ji sice v napadaném rozhodnutí označuje pouze jako družku, ale to neodpovídá reálnému stavu věci. Mezi žalobcem a jeho manželkou bylo právoplatně uzavřeno manželství v zahraničí, jeho oficiálnímu potvrzení českým úřadům brání pouze zdlouhavý proces superlegalizace a ověřeného překladu v zahraničí vydaného dokumentu. Žalobci nebyla z tohoto důvodu přiznána tzv. fikce pobytu, dostal se tedy do situace neoprávněného pobytu. Je tedy podle žalobce zřejmé, proč žalobce nežádal o mezinárodní ochranu před zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců. Přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie lze jistě považovat za „jistější“ pobytový status. O neoprávněnosti svého pobytu žalobce neměl tušení, domníval se, že na základě žádosti o přechodný pobyt na území pobývá legálně; obdobně smýšlel také ve věci své občasně výpomoci v restauraci, a to s ohledem na fakt, že postavení blízkého rodinného příslušníka občana Evropské unie zahrnuje také volný přístup na trh práce. Žalovaný odůvodňuje zajištění ještě odkazem na chybějící doklady, zároveň však sám uvádí, že žalobce už sám podnikl kroky k jejich získání. Přestože podle názoru žalobce se u něj důvody pro vydání mezinárodní ochrany ve formě azylu nebo doplňkové ochrany nacházejí (což, koneckonců, nevylučují ani předchozí soudní rozhodnutí v jeho věcech, které, jak již bylo uvedeno, nedopadly pro něj pozitivně z procesních důvodů), v té chvíli z tohoto důvodu neviděl důvod, proč by měl o mezinárodní ochranu žádat. V rozsudku Krajského soudu v Ostravě, č.j. 62 Az 16/2023 - 90 ze dne 30. ledna 2025, se uvádí, že „žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil svou příslušností "k národnosti A., když jako B. odmítá nastoupit základní vojenskou službu z důvodu pacifistického přesvědčení, a z důvodu hrozících sankcí za nenastoupení k vojenské službě se obává o svou svobodu a život, dospěl krajský soud k závěru, že vzhledem k b. národnosti žalobce není závěr o Alžírsku jako bezpečné zemi původu založený na výše citovaných dokumentech dostačující a zejména není v souladu s požadavky kladenými zákonem o azylu a unijním právem. Hodnocený dokument neobsahuje konkrétní informaci o tom, jak byla posílena práva berberského obyvatelstva, informace naopak svědčí spíše o riziku pro žalobce, souvisejícím s jím tvrzenou možností uvěznění za nenastoupení k vojenské službě.“

4. Dále žalobce tvrdil, že bylo možno přistoupit k aplikaci zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovanému byla totiž známa adresa, na které se žalobce v České republice se svou manželkou zdržuje a může se zde zdržovat i po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Z této adresy by se v případě potřeby byl schopný osobně hlásit ministerstvu v místě a čase, které by za tímto účelem žalovaný uvedl. Jde o místo pobytu H. S. Této významné okolnosti se však žalovaný v rozhodnutí téměř nevěnoval, pouze uvádí, že žalobce na adrese „*není hlášen k pobytu a tuto skutečnost ani existenci své přítelkyně a jejich údajného vztahu nijak neprokázal.*“ Žalobce by chtěl uvést, že vzhledem ke svému zajištění v zařízení pro zajištění cizinců je pro něj obtížné opatřit důkazy tohoto charakteru. Uváděl však správnímu orgánu konkrétní skutečnosti, ze kterých je možné jak existenci vztahu, tak oprávnění pobývat na uvedené adrese vyčíst. Koneckonců u žalovaného je vedeno taktéž řízení o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, ve spisu této žádosti jsou uvedeny skutečnosti prokazující žalobcovo tvrzení. V neposlední řadě mohl žalovaný přistoupit také k výsledku manželky žalobce. podle žalobce bylo porušeno ust. § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
5. Podle žalobce odůvodnění délky zajištění je nedostatečné, čistě formální a vzbuzuje dojem svévole. Za druhé, zajištění v délce 110 dní je nepřiměřené a zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Žalovaný podle žalobce neuvedl, na základě jakých podkladů bude rozhodovat právě v této době. Délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by měla odpovídat individuálním okolnostem případu. Stanovení doby zajištění na 110 dnů je podle žalobce nepřiměřené, neboť jím bylo fakticky zabráněno pravidelnému soudnímu přezkumu jeho zajištění v rozumných intervalech.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPK-67036-27/ČJ-2025-190022 ze dne 22. 8. 2025 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že nerespektoval po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany uložené správní vyhoštění a nadále se zdržoval na území ČR. Dále bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob do 4. 7. 2029 a taktéž je evidován v Schengenském informačním systému s platností do 4. 11. 2027 na základě opatření ČR. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Jmenovanému bylo 2. 3. 2023 uloženo správní vyhoštění z členských států EU rozhodnutím pod č. j. KRPB-46905-22/ČJ-2023-060028-ZSV na dobu tří let, které nabylo právní moci 14. 3. 2023, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. V případě žalobce je podle žalovaného zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Karlovy Vary), č. j. KRPK-67036-27/ČJ-2025-190022 ze dne 22. 8. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, věznění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že nerespektoval po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany uložené správní vyhoštění a nadále se zdržoval na území ČR. Dále bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (dále jen ENO) do 4. 7. 2029 a taktéž je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) s platností do 4. 11. 2027 na základě opatření ČR.
11. Žalobci bylo uloženo dne 2. 3. 2023 správní vyhoštění z členských států EU rozhodnutím pod č. j. KRPB-46905-22/ČJ-2023-060028-ZSV na dobu 3 let, které nabylo právní moci dne 14. 3. 2023, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu.
12. Bylo také zjištěno, že žalobce již dvakrát v ČR žádal o mezinárodní ochranu. Jeho první žádost ze dne 6. 3. 2023 byla rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-221/LE-VL17-LE31-2023 dne 21. 3. 2020 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobu Krajský soud v Ostravě dne 31.1. 2024 zamítl rozsudkem č. j. 62 Az 16/2023, s nabytím právní moci ke dni 27. 2. 2024. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud v Brně dne 16. 9. 2024 usnesením č. j. 8 Azs 57/2024-39 zrušil rozhodnutí krajského soudu a vrátil věc zpět k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě následně rozhodnutím č. j. 62 Az 16/2023-90 zrušil rozhodnutí OAMP a věc vrátil I. stupni. Dne 2. 4. 2025 bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodnutím č. j. OAM-221/LE-VL17-LE31-R2-2023 zastaveno dle §25 písm. d) zákona o azylu z důvodu nedostavení se žadatele k doplňujícímu pohovoru. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji dne 16. 6. 2025 jako opožděnou odmítl rozsudkem č. j. 17 Az 22/2025-11, s nabytím právní moci ke dni 17. 6. 2025.
13. Podruhé požádal jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 9. 2024, řízení bylo podle §26 odst. 1 písm. d) zákona o azylu dne 25. 11. 2024 rozhodnutím č. j. OAM-1188/ZA-ZA15-LE31-PŘ-2024 přerušeno a dne 20. 2. 2025 rozhodnutím č. j. OAM-1188/ZA-ZA15-LE31-2024 zastaveno dle §66 odst. 1 písm. e) správního řádu pro souběžnost řízení (nabytí právní moci dne 24. 3. 2025)..
14. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 22. 8. 2025 žalobce uvedl, že z Alžírsko vycestoval roku 2019 do Tuniska, poté do Turecka, kde pobýval rok do roku 2020, dále šel 20 dní pěšky do Řecka, kde byl 4 měsíce. Následně šel pěšky do Albánie a pokračoval přes Černou Horu do Srbska. V Srbsku byl v táboře pro uprchlíky přes 2 roky do roku 2022, pak pěšky překročil

hranici do Maďarska, na Slovensku se schoval do kamionu a přešel do ČR do Brna, kam přijela policie a zajistila ho v zařízení ve Vyšních Lhotách, kde strávil 4 měsíce do července roku 2023. Po propuštění dostal lhůtu na vycestování, ale ČR neopustil, naopak 6. 7. 2024 požádal o azyl a v září 2024 mu nebyl azyl udělen. Dne 6. 9. 2024 opětovně požádal o azyl, ten mu nebyl v prosinci 2024 udělen, proti čemuž podal žalobu a v dubnu 2025 bylo řízení zastaveno. Žalobce pak 25. 6. 2025 podal žádost o pobyt na OAMP v Karlových Varech, protože nechce vycestovat. Když přijel do Řecka, cestovní pas měl, ale poté se ho zbavil. Letos v červenci si požádal o nový po tom, co požádal o pobyt, ale do dnešního dne mu ho nevydali. Na otázku, proč nevycestoval z území ČR po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že nechce vycestovat a chce počkat, až se vyřídí jeho žádost o pobyt. Není schopen opatřit si peníze, občas mu půjčují kamarádi, sám nepracuje, kromě každého pátku, kdy pomáhá na pár hodin kamarádovi v kebabu v Karlových Varech. Má ve Francii dva strýce a dvě tety, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, pouze družku S. M., která je jeho družkou od září roku 2023 a se kterou bydlí ve společné domácnosti na adrese H. S. Tuto adresu označil jako adresu pro doručování písemností. Má v domovské zemi politické problémy. Sdělil, že tam mají nucenou vojenskou službu, na kterou by musel, kdyby přicestoval. Dále uvedl, že jeho otec je v opoziční straně v Alžírsku ve vládě a má tam problémy, žalobce by je měl také. Dle jeho slov mu žádné nebezpečí přímo nehrozí, je možnost, že ho zavřou do vězení kvůli otci. Dále pokračoval, že bratra jeho otce i jeho bratrance už zavřeli do vězení, tyto problémy se dle něj staly teď v květnu roku 2025.

15. Dne 29. 8. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
17. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
18. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
19. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl následující: „*Jmenovaný na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu po uplynutí lhůty na vycestování poté, co bylo pravomocně ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podal si sice žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana ČR, oprávnění k pobytu však touto podanou žádostí nezískal. Je zřejmé, že pokud by nebyl zadržen policií, ve svém nelegálním pobytu by zde i nadále pokračoval. Jmenovaný přiznal, že v ČR pomáhá každý pátek na pár hodin kamarádovi v kebabu v Karlových Varech. Jmenovaný tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Jmenovanému bylo již v minulosti v ČR uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 3 let z důvodu pobývání*

na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. Jmenovaný je veden v Schengenském Informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup na území členských států s platností do 4. 11. 2027, a to na základě údaje zadaného ČR. Taktéž je veden v ENO s platností do 4. 7. 2029. Jmenovaný není na žádné adrese přihlášen k pobytu, bydlí sice dle něj se svojí přítelkyní na adrese H. S., ale není tam hlášen k pobytu a tuto skutečnost ani existenci své přítelkyně a jejich údajného vztahu nijak neprokázal. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. zjednáání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území učinit již dříve. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou, jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti.“

20. Soud považuje cit. odůvodnění za přezkoumatelné a dostatečné. V projednávané věci žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR pobýval delší dobu – již od roku 2023; žádost podal až po předání Policii ČR, nadto opakovanou – resp. dokonce již třetí žádost poté, co předchozí žádost nebyla úspěšná a poté, co neuspěl s žádostí o pobyt za účelem sloučení s rodinným příslušníkem občana EU). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména nelegální pobyt žalobce na území, nerespektované v minulosti uložené vyhoštění, záznam v SIS, v evidenci nežádoucích osob, podání opakované žádosti až po jeho zajištění, absence překážek ve vycestování, dále prosušování právních předpisů o zaměstnanosti nelegálními pracovními aktivitami. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštitou, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal.

Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

21. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž žalobce nevěděl o neoprávněném pobytu. Žalobce sám přiznal, že mu bylo uloženo vyhoštění kvůli jeho nelegálnímu pobytu a absenci cestovního dokladu již rozhodnutím ze dne 2. 3. 2023. Žalobce nejen, že toto rozhodnutí nerespektoval, nýbrž vzápětí po jeho vydání podal žádost o mezinárodní ochranu dne 6. 3. 2023, čímž zahájil řízení, které bylo ukončeno teprve 17. 6. 2025 v důsledku podávání různých opravných prostředků žalobcem. Tudíž nelze akceptovat tvrzení žalobce, že nevěděl o své povinnosti vycestovat, když se jí dlouhodobě aktivně svými podáními bránil. To platí tím spíše, že žalobce sám potvrzuje, že v příslušných řízeních o mezinárodní ochraně byl zastupován advokátem, který mu poskytoval právní pomoc, tudíž žalobci mohla a měla být jeho právní situace – uplynutí lhůty k vycestování - známa.
22. Totéž platí i ohledně tvrzení žalobce, že žalobce nevěděl, že na jím podanou žádost o pobyt za účelem sloučení s rodinným příslušníkem občana EU se nevztahuje fikce pobytu. Žalobce nemohl důvodně předpokládat, že mu svědčí automaticky pobytové oprávnění podáním žádosti o pobyt v situaci, kdy žalobce potvrdil, že ani nedisponoval cestovním dokladem, byl pravomocně vyhoštěn a nadto tvrzené manželství uzavíral v zahraničí.
23. Žalobce v žalobě také nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ.
24. Žalovaný k tomuto uvedl: *„Jmenovaný nemá v současné době na žádné adrese v ČR přihlášen k pobytu, momentálně bydlí sice podle něj se svojí přítelkyní na adrese H. S., není tam však nijak přihlášen a tuto skutečnost ani existenci své přítelkyně a jejich údajného vztahu nijak neprokázal. Jmenovaný v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že sice pomáhá kamarádovi každý pátek v kebabu, peníze si ale není schopný opatřit. Jmenovaný ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento na území členských států EU a smluvních států nelegálně pobýval po uplynutí lhůty na vycestování a nerespektoval tedy uložené správní vyhoštění, pobýval zde nelegálně i po ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany, rovněž zde nelegálně pracoval, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.“*
25. Z cit. odůvodnění napadeného rozhodnutí dle názoru soudu vyplývá, že žalovaný se dostatečně zabýval možnostmi aplikace zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Nebyla proto shledána důvodnou námitka žalobce, že žalovaný se v rozhodnutí téměř nevěnoval okolnosti, že žalobce může být ubytován na určité adrese a hlásit se správnímu orgánu. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného v tom, že žalobce není na určené adrese ani hlášen k pobytu, ani nemá podle svého

tvrzení finanční prostředky pro cestování ke správnímu orgánu, které v ČR nemůže legálně vydělat. S ohledem na tyto okolnosti ve spojení s faktem, že žalobce nerespektuje právní řád České republiky, zejména předpisy o pobytu a zaměstnávání cizinců, nelze v jeho případě dovodit možnost aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Porušení v žalobě tvrzeného ust. § 50 odst. 3 správního řádu soud v daném případě neshledal.

26. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, opakované žádosti o mezinárodní ochranu, nelegální pracovní činnost, v minulosti nerespektované vyhoštění, záznam v SIS) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či nelegálně vycestovat a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu nejen ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií na území ČR, ale i EU.
27. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu, a to přesto, že žalobce v minulosti podal již dvě žádosti o mezinárodní ochranu. Pro tento závěr také svědčí i ve správním spise obsažený protokol Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, v němž žalobce uvádí oproti předchozím žádostem některé nové okolnosti, které dříve neexistovaly (např. nové potíže žalobce a jeho rodiny v zemi původu v souvislosti s obchodováním s pozemky). Nadto ani v řízeních o předchozích žádostech nebylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, řízení byla skončena z procesních důvodů (překážka věci zahájené a zastavení řízení pro nedostavení se žalobce k pohovoru). Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j.

9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky týkající se paušálního stanovení délky doby zajištění. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.

28. Jako neúčelné se jeví i řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, jak navrhuje žalobce, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudu. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, kdy proti následně vydanému rozhodnutí je žaloba přípustná. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Ačkoliv tedy může žalobce podat z důvodu stanovené lhůty 110 dnů v této lhůtě pouze jednu žalobu proti samotnému rozhodnutí o svém zajištění, není to jediný způsob, jak se domoci dalšího soudního přezkumu svého zajištění. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění. Nutno podotknout, že v určitých případech je také nezbytná aktivní účast zajištěného cizince – žádost o propuštění.
29. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný, kdy dle jeho názoru žalovaný nevynaložil dostatečnou aktivitu při jeho zjišťování. Soud v tomto směru připomíná již výše uvedené, tj. že v případě rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o první úkon v řízení. Z důvodu krátké lhůty pro rozhodnutí věci je kladen i nižší důraz na zjištění skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu považuje soud shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení před policejním orgánem, z rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, z lustrací v cizineckých systémech, z konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.
30. První pohovor s cizincem je vždy zásadní z důvodu jeho autentičnosti a bezprostřednosti, neboť cizinec nemá časový prostor pro úpravu své výpovědi či přípravu jiných tendenčních postupů. Rovněž je z logiky věci zřejmé, že takový protokol může být použit jako podklad i pro jiná řízení. Současně se žalobci dostalo velmi rozsáhlého poučení o tom, jaká jsou jeho práva, povinnosti a případné následky jeho jednání. Rovněž byl při úplném začátku výsledku dotázán, zda rozumí tlumočnickovi a zda je schopen podání vysvětlení. Závěrem byl dotázán, zda chce něco k celé věci dodat či doplnit. V obou případech zněla odpověď záporně. Žalobce svým prvním výsledkem a dalšími okolnostmi případu poskytl žalovanému dostatečné informace pro vydání rozhodnutí a současně nebyl vystaven žádným nepřipustným negativním vlivům, které by mohly mít vliv na jeho odpovědi a jednání.
31. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu

nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 1. října 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně